

ÖMER SEYFETTİN

YALNIZ EFE

 PEGEMKÜLTÜR

Ömer Seyfettin

YALNIZ EFE

ISBN 978-625-7740-78-4

Kitap içeriğinin tüm sorumluluğu yazarına aittir.

© 2025, PEGEM AKADEMİ

Bu kitabın basım, yayım ve satış hakları Pegem Akademi Yay. Eğt. Dan. Hizm. Tic. A.Ş.'ye aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri, kapak tasarımı; mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz ve dağıtılamaz. Bu kitap, T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır. Okuyucularımızın bandrolü olmayan kitaplar hakkında yayınevimize bilgi vermesini ve bandrolsüz yayınları satın almamasını diliyoruz.

Pegem Akademi Yayıncılık, 1998 yılından bugüne uluslararası düzeyde düzenli faaliyet yürüten **uluslararası akademik bir yayinevi**dir. Yayımladığı kitaplar; Yükseköğretim Kurulunca tanınan yükseköğretim kurumlarının kataloglarında yer almaktadır. Dünyadaki en büyük çevrimiçi kamu erişim kataloğu olan **WorldCat** ve ayrıca Türkiye'de kurulan **Turcademy.com** tarafından yayınları taranmaktadır, indekslenmektedir. Aynı alanda farklı yazarlara ait 2000'in üzerinde yayını bulunmaktadır. Pegem Akademi Yayınları ile ilgili detaylı bilgilere <http://pegem.net> adresinden ulaşılabilir.

I. Baskı: Haziran 2025, Ankara

Yayın-Proje: Selcan Durmuş
Dizgi-Grafik Tasarım: Tuğba Kaplan
Kapak Tasarımı: Pegem Akademi

Baskı: Sonçağ Yayıncılık Matbaacılık Reklam San Tic. Ltd. Şti.
İstanbul Cad. İstanbul Çarşısı 48/48 İskitler/Ankara

Yayıncı Sertifika No: 51818
Matbaa Sertifika No: 47865

İletişim

Pegem Akademi: Shira Ticaret Merkezi
Macun Mahallesi 204 Cad. No: 141/33, Yenimahalle/Ankara
Yayınevi: 0312 430 67 50
Dağıtım: 0312 434 54 24
Hazırlık Kursları: 0312 419 05 60
İnternet: www.pegem.net
E-ileti: yayinevi@pegem.net
WhatsApp Hattı: 0538 594 92 40

Ömer Seyfettin (1884-1920)

Ömer Seyfettin, 11 Mart 1884'te Gönen'de doğdu. 6 Mart 1920'de İstanbul'da henüz 36 yaşındayken yaşamını yitirdi. Çağdaş Türk öykücülüğünün ve Milli Edebiyat akımının kurucularındandır. 1903'te İstanbul'da Mekteb-i Harbiye'den mezun olduktan sonra mülazım (teğmen) rütbesiyle orduya katıldı. 1911'de ordudan ayrıldı. Ama Balkan Savaşı çıkınca tekrar askere alındı. Sırp ve Yunan cephelerinde savaştı. Yan-ya Kalesi'nin savunması sırasında Yunanlılara esir düştü. Bir yıl süren tutsaklıktan sonra İstanbul'a döndü. Kısa bir süre "Türk Sözü" dergisinin başyazarlığını yaptı. 1914'te Kabataş Lisesi'ne edebiyat öğretmenini olarak atandı. Ölümüne dek bu görevi sürdürdü. Yazmaya Edirne'deki öğrenciliği sırasında başladı. İzmir ve Makedonya'da görevliyken yazdığı şiir, öykü ve makaleler çeşitli dergilerde çıktı. Askerliğe ara verdiği dönemde ise yazıları "Rumeli" gazetesini ve dergilerde yayınlandı.

Selanik'te Genç Kalemler dergisindeki yazılarıyla ünlen- di. Derginin ikinci dizisinin ilk sayısında Nisan 1911'de yayın- lanan "Yeni Lisan" başlıklı yazısı "Milli Edebiyat" akımının başlangıç bildirgesidir. Milli Edebiyat akımının Ziya Gökalp ve Ali Canip Yöntem ile birlikte sürdürdü.

Ömer Seyfettin, olay ya da Maupassant tarzı öykücülü- ğün kurucu ismidir. Öykülerinde büyük oranda realizm etki- sinde olduğu görülmektedir.

Kısa ömrüne yüz elliden fazla hikaye sığdırmıştır. Eserle- rinden bazıları: Bahar ve Kelebekler, Kaşığı, Başını Vermeyen Şehit, Pembe İncili Kaftan, Bomba, Eleğimsağma, Forsa, Gizli Mabet, Hürriyet Bayrakları, Kızılma Neresi, Namus, Üç Na- sihat, Yüksek Ökçeler (...)

GİRİŞ

Sabahtan beri yürüyorduk. Düşe kalka geçtiğimiz sarp ke-
çiyolları bazen sel yarıkları içinde kayboluyor; bazen sık fun-
dalıklardan ayrılarak, dibinde sivri sivri çam tepeleri görünen
karanlık çukurlara sapıyordu. Ayı avına gidiyordum. Kılavu-
zum Kumdere köyünün en ünlü nişancılarındandı. Beraber tır-
manacağımız yüksek ağaçlı dağların daha çok uzağındaydık.
Ara ara ince bir yağmur serpeiyordu. Güneş yoktu. Sonsuz
mor bir kubbeyi andıran dumanlı gökten fânliğin geçmiş sa-
atlerini hatırlatır gamlı guguk sesleri aksediyordu. Artık iyice
yorulmuştum. Omzumdaki yük gittikçe ağırlaşıyordu.

– Biraz dinlensek... dedim.

Kılavuzum güldü. Onun da kır sakallı neşeli yüzü pem-
beleşmişti.

– Kesildin mi? diye sordu.

– Hayır.

Sırtında çiftesiyle üç günlük yiyeceğimizden başka benim
kebemi taşıyan bu dinç köylüye yorgunluğumu söylemedim.

– Ha biraz gayret! Uçurumun başına kadar çıkalım, ora-
dan öte Akkovuk’a kadar yol iyidir, dedi.

Yarım saat daha tırmandık. Ayaklarımızın altından küçük
taşlar, kireçli topraklar sökülüyordu.

Gayet büyük tek bir çam ağacının yanına gelince kılavuzum:

– İşte uçurumun başı! dedi.

Yerler çamurdu. Çiseleyen yağmurun dallara çarpan damlaları, derin bir fısıltı çıkarıyordu. Ben hemen çöktüm. Çamın kaim gövdesine arkamı dayadım.

Cebimden paketimi çıkardım, sırtından yükünü indiren ihtiyar avcıya uzattım:

– Yak bir cıgara bakalım, yorgunluk alır.

Ağır bir tavırla:

– Burada cıgara içilmez!

dedi. Sordum.

– Niçin? Namazgâh mı burası?

– Hayır!

– Ya ne?..

Başını salladı. Gizli bir şey söylüyormuş gibi kısık sesle:

– Burası Yalnız Efe'nin kaybolduğu yerdir, dedi.

Serin bir rüzgâr yağmurun fısıltısını çoğaltarak esiyordu. Üstümüzde siyah bir çadır gibi açılan çam dalları titriyordu. Anadolu'nun bu yalçın ufuklu, bu boş, bu kayalık, bu korkunç tarafı, Bozdağı'na giden bu ıssız yol eskiden beri eşkiya uğrağıydı. Bunu biliyordum. Ben تنها bir geçidin gizli bir köşesinde uyuyan küçük bir köyde doğdum. Ger Ali'nin, Köroğlu'nun koşmaları; Develi'nin, Cellav'ın menkıbeleri içinde büyüdüm. Bilmem onun için mi, kahramanlık hikâyelerini dinlemeyi pek severim.

– Anlat bana baba, dedim. Yalnız Efe kim? Nasıl sır oldu?

İhtiyar avcı torbasının yanına bağdaş kurdu, çiftesini kucağına uzattı, iri elâ gözleriyle dik uçurumun keskin kenarına,